

som tages fra dem, efterat den i en lang Mærkelise har bestaaet uden Nytte; thi det maa vel erindres, at fra 1852 idetmindste har den militaire Servitut, som hvilede paa disse Grunde, Intet kunnet nytte; det har været et Forhold, hvoraf Staten ingen Gavn har havt, og hvoraf de paagjældende Grundeiere have havt stor Skade, at en Indskrænkning er vedligeholdt, som skriver sig fra en Tid, da man gik ud fra ganske andre Forudsætninger. Jeg gjentager dette: er der Tale om virkelige Befestninger fra Statens Side ved Brugsgjærelsen af dette hele Terrain, ja, da lader os for Himlens Skyld passe nøie paa, at de paagjældende Grundeiere komme til at erstatte enhver Skilling, der udgives heril; der er Intet at skjænke; men det er, som jeg bemærkede, noget ganske Andet at kræve Bederlag, blot fordi Staten i sin egen Interesse gaar hen og erklærer: Vi bruge ikke længere Fæstningsværkerne.

Finansministeren: Det Foredrag, vi nys hørte, saavel som Ytringer, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Søvs Amts 2den Valgkreds (Alberti), og som gik ud paa at betegne denne Lov som uretfærdig, foranledige mig til at tage Ordet, skjøndt jeg ellers meget vel kunde have undladt det efter det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. C. Larsen), og tildeels det, hvormed det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) supplerede det. Jeg vilde imidlertid nødtigt være Medlem af en Regjering, om hvilken man overhovedet med Rette kunde sige, at den havde fremlagt et uretfærdigt Lovforslag, eller at den gennem dets Bestemmelser havde søgt at tage Noget fra nogen Klasse af Borgere, hvortil den ikke havde Ret. Det er Grunden, hvorfor jeg i dette Øieblik ønsker at constatere, at Regjeringen er gaaet ud fra den Betragtning, at der er en overordentlig væsentlig Forskjel mellem de Grundeieres Retstitel, hvormed her er Tale, og deres, hvis Eiendomme ligge udenfor den Demarcationslinie, som nu er den gjældende. Skal jeg udtrykke det kort, vil jeg sige, at hine Grunde i sin Tid ere exproprierede af Staten og igjen solgte med de Indskrænkninger, som nu findes paa dem, hvilke,

vel at mærke, ere opretholdte der lige indtil dette Øieblik, saaledes at de seneste Reverser, der ere givne, have stillet Forholdet aldeles til Krigsministerens Vilkaarlighed; han kan, naar somhelst han vil, forlange, at de opførte Bygninger skulle nedrives. Der er en meget væsentlig Forskjel paa dette; og at man ved Lov paalægger Eierne en Servitut; det er fuldstændigt i sin Orden, at man hæver det sidste Slags Servituter uden nogensomhelst Godtgjørelse, naar Hensigten, hvori de ere paalagte, hæves, men det er for mig ikke underkastet den allermindste Tvivl, at de Eier, om hvis Grunde her er Tale, ikke ere under den Kategori, at de kunne stille lignende Fordringer. Jeg fastholder dette, fordi jeg ikke ganske kan see bort fra Oprindelsen, fra Grundlaget for Servituten, naar jeg vil tale om at benytte de factiske Forhold, som netop ere tilstede, og hvorved det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds holdt fast. Jeg holder ogsaa fast ved dem, nærmest som Finansminister, idet jeg ikke kan være enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) i, at det er en Sag af liden Betydning for Staten, om denne Erstatningspaastand frasalbes eller ikke. (Wille: Det har jeg ikke sagt!). Det ærede Medlem meente, at den foresiggende Sag var af overordentlig Betydning for Statskassen, for Krigsministeren, selv om denne Paastand frasalbes; men jeg har den Overbeviisning, at det er af grumme liden Betydning for Statskassen, dersom man samtidigt med, at man her beslutter at nedlægge Fæstningsværkerne, aabner en aldeles fri Concurrence for Folk, som have deres Grunde færdige, og som altsaa kunne komme med Tilbydelse af disse, inden de nødvendige Arbejder kunne foretages, hvorved Statens Grunde blive bebyggelige og derfor sælgelige. Jeg siger ikke, at dette Moment har nogen overordentlig stor Betydning, og naar Staten ikke havde Ret dertil, vilde det være urigtigt at benytte de factiske Forhold, men, har den det, forekommer det mig, at det vilde være uforstandigt at give de Vedkommende fuldkommen frie Hænder, medens man ikke selv har den samme Frihed. — Der er gjort forskellige Erindringer imod det, jeg nærmest vil be-